

Pyhäkön Lamppu

Θ
ΠΟΙΜΗΝ

Θ
ΚΑΛΟΣ

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2010

PIISPA SUOMEEN

✍️ JUHANA POHJOLA

Lähetysprovinssin kokouksessa 16.1. Göteborgissa valittiin piispaksi Suomeen TT Matti Väisänen. Loppiaisenä Tampereella Luther-säätiön jumalanpalvelusseurakuntien edustajat ja papisto olivat antaneet selvän tukensa Väisäsen valinnan puolesta. Näin erityisesti Lähetysprovinssissa vihityt pastoreimme saivat hengellisen esipaimenen Suomeen. Samoin jatkuvaan uusien paimenien tarpeeseen pystytään jatkossa vastaamaan pappisvihkimyksissä Suomessa. Piispan valinta ei kosketa vain Luther-säätiön yhteisöjä, vaan se on rukousvastaus myös monille niille, jotka eri puolilla ovat kantaneet huolta ev.lut. kirkon suunnasta. Miten tähän piispanvalintaan tultiin ja mitä se merkitsee?

Oulun piispan Olavi Rimpiläisen eläkkeelle siirtymiseen vuoteen 2001 asti ev.lut. kirkossa oli mahdollisuus tulla vihityksi paimenvirkkaan, vaikka ei hyväksyntäkään 1986 kirkolliskokouksen tekemää päätöstä avata paimenvirka naisille. Itse sain vielä Oulussa joulukuussa 1999 vihkimyksen jumalanpalvelusyhteisöjä rakentamaan. Tämän jälkeen tilanne kirkossa on muuttunut dramaattisesti. Piispat valitsivat kovan linjan. Näin pappisvihkimyssulku syntyi ja seurakunnissa jo toimivia alettiin savustaa ulos viroistaan. Tästä syystä Luther-säätiö on toiminut yhteistyössä Ruotsin Lähetysprovinssin kanssa vuodesta 2005 alkaen. Jo kahdeksan pastoria on vihitty siellä jumalanpalvelusyhteisöihimme. Nyt Lähetysprovinssissa valittiin piispa Suomeen kaitsemaan niitä paimenia, joita ev.lut. kirkko ei kelpuuttanut ja niitä yhteisöjä, joilla ei kirkossa ole tilaa. Kyse on yksinomaan hengellisestä tarpeesta, ei riidanhalusta. Syytökset skismasta osuvat niiden nilkkaan, jotka eivät vain itse ole poikenneet yhteisestä uskosta

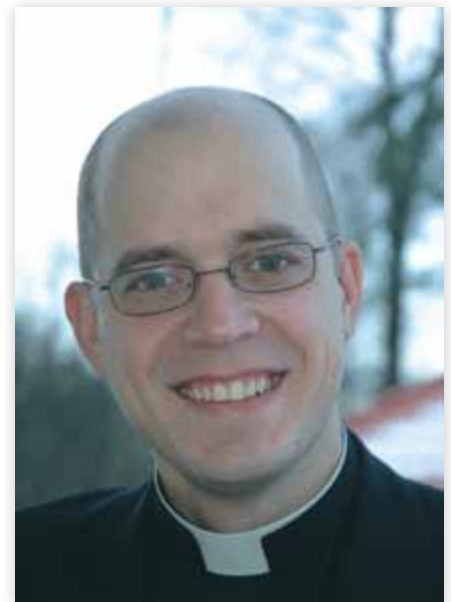
vaan jopa ajaneet ulos tähän uskoon pitäytyviä.

Piispallinen järjestys ei luterilaisen uskomme mukaan ole välttämätön seurakunnan elämälle, mutta kylläkin hyödyllinen. Piispuus on ennen muuta yhteyden merkki kirkossa. On erehdys kuitenkin kuvitella, että pelkkä yhteys virkaan voisi korvata teologisen yhteyden puuttumisen. Tämä on hämärtynyt viime vuosien epäluterilaisessa piispuuden korostuksessa kirkossamme. Eikö sitten Lähetysprovinssin piispa Suomessa ole kaikkea muuta kuin yhteyden merkki - sen irvikuva? Ei suinkaan! Sillä juuri yhteydestä tulevassa piispanvihkimyksessä on kyse. Mutta toisin kuin yleisesti ajatellaan, yhteys kirkossa on ennen muuta laadullista eikä määrällistä. Se on hengellinen todellisuus enemmän kuin sosiologinen. Ensinnäkin piispan tulee olla yhteyden merkinä apostolisten ja profeetallisten kirjoitusten opettajana ja julistajana. Vain siten hänen äänensä voi olla Hyvän Paimenen ääni. Miten tämä yhteys toteutuu tällä hetkellä piispankunnassamme, paljastuu kysymyksessä, jonka Väisänen on usein esittänyt: Vihittäisiinkö apostoli Paavali ev.lut. kirkossamme papiksi - piispaksi puhumattakaan?

Toiseksi piispa voi olla yhteyden merkki vain pitäytymällä apostolisen kirkon uskossa. Tärkeämpää kuin kysyä hyväksyykö arkkipiispa Paarma Suomessa tai Tuulikki Koivunen-Bylund Ruotsissa Lähetysprovinssin uuden piispan, on kysyä, onko piispallamme sama opetus kuin menneiden sukupolvien oikeilla paimenilla, Agricolaalla, Getzeliuksilla, Swebiliuksella... Kirkon elämässä yhteys pitkätaissuunnassa on tärkeämpää kuin poikittaissuunnassa. Kolmanneksi piispuus on merkinä yhteydestä

kristillisiin kirkkoihin maailmanlaajuisesti. Taaskin on kysyttävä: Edustiko ja edistikö kirkon ykseyttä Upsalassa 8.11.2009 pidetty vihkimys, jossa Suomen ev.-lut. kirkon virallisten edustajien läsnä ollessa vihittiin kaksi naispiispaa, joista toinen elää lesbosuhteessa? Eikö Skandinavian luterilaisten valtiokirkkojen piispat ole merkinä hajaannuksesta kristikunnassa virkaja avioliittolinjauksillaan?

Neljänneksi piispuus on yhteyden merkki hajallaan oleville lampaille Suomessa. Kyse ei ole uudesta järjestöjohtajasta. Piispuudessa puhutaan aina järjestörajojen ylittävää seurakunnallisesta rakenteesta. Valittu piispa ei olekaan Luther-säätiön vaan Lähetysprovinssin piispa. Väisäsen yhtenä tehtävänä on myös olla johdattamassa Lähetyshiippakunnan kaltaisen rakenteen syntymistä Suomeen. Edessä oleva piispanvihkimys onkin avoin kutsu kaikille, jotka haluavat rakentaa jumalanpalvelusseurakuntia tuleville sukupolville. Tulkaa mukaan rakentamaan myönteistä luterilaista vaihtoehtoa! ■

MATTI VÄISÄNEN LÄHETYSPROVINSSIN PIISPAKSI SUOMEEN

✍ Eeva Pitkäranta

📷 Antti Lehrbäck

Luther-säätiön valtuuskunta ja papisto kokoontuivat loppiaispäivänä Tampereelle juhlimessuun. Messun jälkeen pidettiin valtuuskunnan kokous, jossa yhteisöjen valtuutetut ja pastorit valitsivat oman ehdokkaansa. Ruotsin Lähetysprovinssin vuosikokous oli aiemmin tehnyt päätöksen piispan valitsemisesta ja lähettämisestä Suomeen, sekä vahvistanut ehdokkaiksi Sakari Korpisen, Markku Sumialan ja Matti Väisänen. Yhteisöjen ja pastoreiden ehdokkaaksi nousi Matti Väisänen.

Göteborgissa 16.1.2010 pidetyssä Lähetysprovinssin provinskonventissa rovasti, TT Matti Väisänen valittiin piispaksi Suomeen. Matti Väisänen on tehnyt elämäntyönsä

Suomen evankelis-luterilaisen Kansanlähetyksen pääsihteerinä. Hän on tunnettu julistaja ja raamatunopettaja. Luther-säätiössä hän on toiminut sen perustamisesta saakka säätiön hallituksen varapuheenjohtajana. Hän on ollut siunaamassa tehtäviinsä kaikki Luther-säätiön työntekijät.

Piispanvihkimys pidetään Helsingissä 20. maaliskuuta 2010. Missionsprovinsin lähetyksiä Arne Olsson toimittaa piispanvihkimyksen. Häntä avustavat mm. Kenian evankelis-luterilaisen kirkon johtava piispa Walter Obare sekä muutamat piispat Skandinaviasta. Missionsprovinsin suuret juhlat jatkuvat seuraavalla viikolla, kun Olssonin seuraajaksi valittu Roland Gustafsson vihittään piispaksi 27.3.

Göteborgissa.

TULE ONNITTELEMAAN!

Matti Väisänen valmistautuu innolla suureen tehtäväänsä. Haluamme olla rohkaisemassa ja esirukouksin tukemassa häntä. Luther-säätiön kotisivulla osoitteessa www.luthersaatio.fi/onnittele on uuden piispan onnitelumahdollisuus. Onnittelemalla sytytät tähden taivaalle. Lähetetyt tervehdykset ja onnittelet eivät näy julkisesti, vaan ne toimitetaan Mattille juhlapäivänä. Sivut ovat avoimia 17.3. saakka. Piispanvihkimyksen kulujen kattamiseen voi halutesaan osallistua käyttämällä viitettä 8002. (Tilinumero Nordea 102330-235452, Keräyslupa OKU 1398 A) Kiitos lahjastasi!

Mahtavilla teoilla sinä, Jumalamme, vastaat meille, sinä siunaat ja autat meitä. Ps. 65:6

KUTSU PIISPANVIHKIMYKSEEN

Arne Olsson avustajineen vihki TT, rovasti Matti Väisänen hoitamaan piispan virkaa Suomessa yhtenä Missionsprovinsin piispoista lauantaina 20.3.2010 klo 11 Pyhän Sydämen kappelissa, os. Kirstinkatu 1, Helsinki. Vihkimisen jälkeen vietetään piispanmessu, jossa saarnaa Kenian evankelis-luterilaisen kirkon piispa Walter Obare. Olet sydämellisesti tervetullut tähän yhteiseen juhlaamme! Vihkimyksen ja messun jälkeen tarjolla kirkkokahvit (5e). Klo 15 alkaen juhla kirkkosalissa.

Sisällys 1/2010

2 Pääkirjoitus

3 Matti Väisänen Lähetysprovinssin piispaksi Suomeen

4 Tuleva piispa Matti Väisänen: "Vahvuutenamme on Raamatusta

6 Paaston aika – mutta miksi?

7 Miten Luther-säätiön työ syntyy ja leviää?

8 Lähetyskenttä keskellämme

10 Kristinuskoo ilman kirkkoa vai kirkko

ilman kristinuskoo

11 Jumalanpalvelukset 2010

12 Jumalan Sanan perässä

Tuleva piispa Matti Väisänen: ”VAHVUUTENAMME ON RAAMATUSTA AMMENNETTU TYÖNÄKY!”

ESKO MURTO

SIRPA HONKANEN

Eteläisessä Hämeessä, Hausjärven kunnan Ryttylän kylässä vallitsee jäätävä tunnelma. Huurre on valkaissut puut uskomattoman kauniiksi – juuri sellaisiksi, joita on mukava katsella hyvin eristetyn ikkunan takaa, lämpimässä nojatuolissa istuen. Onneksi juuri sellainen paikka löytyy Väisästen talon yläkerrasta, Matin työhuoneen nurkasta. Piispanvihakimykseen valmistautuva tohtori ja rovasti vetää beigenvärisen fleecepusakan päälleen ja siirtää hiljaa naksahtelevan lisälämpöpatterin keskemälle huonetta.

Haastattelija istuu huoneen nurkassa ja katselee huonetta kiertävää kirjahyllyjen riviä. Seiniä peittävät niteet luovat huoneeseen omanlaisen akustiikkansa, oikeastaan täysin oman tunnelmansa. Vallitsee hiljaisuus, hyvänlainen hiljaisuus; sellainen hiljaisuus, jossa tehdään työtä ja ajatellaan. ”Must books”, välttämättömät kirjat. Sellaisiksi Springfieldin pappisseminaarin opettajat kutsuivat niitä kirjoja, joita ei saa lainata, vaan jotka pitää ostaa omaan hyllyyn. Sellaisia kirjoja on tullut ilmeisesti elämän varrella vastaan monta kertaa.

ILON KYYNELIÄ PYHÄN KASTEEN ÄÄRELLÄ

Meille 2000-luvulla teologiaa opiskelleille Matti Väisänen ei ole ensisijaisesti Kansanlähetyksen (ex) pääsihteerin, vaan teologinen kirjoittaja – erityisesti tunnettu kirjoistaan ”Pyhä kaste Raamatussa” ja ”Pyhä kaste kirkossa”. Ennen kuin naispappeusongelman kärjistyminen ja Luther-säätiö ottivat pysyvän paikansa kristillisten lehtien yleisönosastokirjoituksissa, siellä keskusteltiin vähintään samalla innolla Väisäsen kastekirjoista.

Matin kastekirjat eivät syntyneet

tyhjästä. 70-luvulla eräs Kansanlähetyksen työntekijä meni uudelleen kasteelle, ja tähän tilanteeseen vastaamaan syntyi tuolloin pieni kirjanen ”Oletko kastekriisissä”.

– Huomasin jo silloin, että Urho Muroman nimiin pantu ja herätyskristillisyydessä monen kannattama kastekäsitys ei kestänyt tarkkaa Raamatun kanssa tarkastelua, Matti kertoo.

– Huomasin heikkouksia, mutta minulla ei ollut tarjota sen tilalle loppuun asti mietittyä vaihtoehtoa ennen kuin 1995 jäin eläkkeelle ja aloin tutkia aihetta tarkemmin.

Syntyneen tutkimuksen myötä kastekäsitys selveni. Kuten usein teologian kanssa on, kyse ei ollut vain teoreettisesta kysymyksestä, vaan tutkijan omaa elämää ja uskoa syvästi koskettavasta asiasta. Kaste alkoi saada uudenlaisen merkityksen Matin uskonelämässä.

–Tajusin, että se, mitä olin saanut jo pienenä vauvana, oli vielä enemmän, kuin se, mitä minulle annettiin, kun tuhlaajapoikana sain tulla uskoon. Kaste olikin kaiken perustus, ja uskoon tullessani olin palannut tälle perustukselle.

Matti nousee ja ottaa esille Juvan kirkonkirjoista otetun todistuksen omasta kasteestaan. Se on kehystetty.

– Tämä tutkimus oli elämäni riemullisimpia hetkiä, monta kertaa itkin yksinani ilosta, Matti kertoo.

–Tutkimuksen jälkeen huomasin, että Luther oli kuin olikin tässä asiassa totaalisen raamatullinen.

Ilon jakaminen suuremmalle yleisölle ei käynyt kuitenkaan käden käänteessä. Kirjoille oli aluksi vaikea löytää kustantajaa. Monen torjunnan jälkeen kustannusurakkaan kävi Suomen Luther-säätiö. Ilmestyttyään kirjat – kuten arva-

ta saattaa – herättivät ihastusta ja vihastusta.

– Luulin, että nämä löydöt, joista itse riemastuin, olisivat yhtäläillä riemastuttaneet lukijani. Kaikkien kohdalla ei kuitenkaan ollut niin, Matti suree.

– Mutta on minulla tallessa myös kaksi mapillista kiitollista palautepostia, paljon myös evankelisilta papeilta. Useimpien viesti on: olen koko virkaurani ajan opettanut kasteessa tapahtuvaa uudestisyntymistä, mutta nyt annoit sille raamattu-perusteet – kiitos!

”RAAMATTU ON ELÄVÄN JUMALAN TUNTEMISEN LÄHDE!”

Pitkä ura Kansanlähetyksen pääsihteerinä (1967-95) on antanut Matille kokemusta ja näkökulmaa hengellisen yhteisön elämään, sen vahvuuksiin ja haasteisiin.

– Hengellisen liikkeen on ehdottomasti koko ajan uudistuttava. Jos se ei uudistu, vaan jää lepäilemään laakereillaan, se ei pian enää kykene vastaamaan kohtaamiinsa haasteisiin. Se taantuu perinneliikkeeksi, Matti summaa.

– Tämä ei tarkoita sitä, että täytyisi luopua työnäystä, vaan sitä, että sen näyn on kasvettava ja laajennuttava vastaamaan myös uusiin haasteisiin.

Matti muistuttaa kuitenkin myös siitä, että työnäyn edelle on aina asetettava kysymys yhteisön hengellisteologisesta identiteetistä.

– Raamattu ei ole vain kirja, vaan elävän Jumalan tuntemisen lähde, joka pulppuaa uutta vettä koko ajan. Jos jäädään vain vanhojen löytöjen äärelle, ilman uuden tutkimista, etsimistä ja löytämistä – silloin me jähmetymme paikallemme, Matti muistuttaa.

– Olen itse kokenut mitä on seistä

saarnatuolissa suu auki, kun ei ole mitään sanottavaa. Sellainen kokemus ajaa ihmisen tutkimaan Jumalan sanaa uudella innolla!

Matin silmät loistavat hänen puheessaan Raamatusta ja sen tutkimisesta. Nyt ei sanan arvovaltaa puolusteta vain tavan vuoksi ja viran velvollisuudesta. Nyt puhuu mies, joka itse elää siitä, mistä hän opettaa.

– Mitä enemmän Raamattua tutkii, sitä ilmeisemmäksi käy, että kyseessä on todellakin pohjaton lähde.

– Me tarvitsemme sellaisia hengellisiä isiä, jotka käyvät hengellistä sotaa. Ja se sota usein käydään lukukammioissa. Sellainen saarnaaja ymmärtää, että hänellä on oikeasti jotain annettavaa seurakunnalleen, Matti sanoo.

– Sellaista opettajaa ihmiset seuraavat ilman käskemistäkin. Minä en enää ole edelläkävijä, mutta minä voin auttaa ja tukea nuorempia.

MITEN HIIPPAKUNTAAPAIMENNETAAN?

Matti Väisäsestä tulee – jos Jumala suo – maaliskuun 20. päivänä yksi Missionsprovinsenin piispoista, erityistehtävänään suomalaisten pappien ja yhteisöjen kaitseminen. Millaisia vahvuuksia hän Luther-säätiön yhteisöissä näkee?

– Luther-säätiön vahvuutena on sen Jumalalta saama ja Raamatusta ammennettu työnäky, visio, joka on vastaus meidän aikamme tarpeeseen. Juuri siksi Luther-säätiö myös

saa osakseen niin paljon vastustusta. Ne, joilla ei tätä visiota ole, joutuvat sen edessä täysin hämilleen.

Ruusuiseen tulevaisuuteen kuuluvat myös kunnan piikit. Millaisia uhkia piispanvirkaan valmistautuva Matti näkee Luther-säätiön tiellä?

– Perusvaara on aina meidän syntimme, Matti aloittaa.

– Perkele tuskin voi meille mitään ulkopuolisten välityksellä. Hän tosin koettaa ensin sitä, mutta kun se ei onnistu, hän yrittää tuhota meidät sisältä käsin, vanhaa luontoamme käyttäen.

– En menetä yöuniani se tähden mitä ulkoapäin meihin kohdistetaan. Mutta voi tulla se päivä, jolloin Perkele alkaa työnsä yhteisön sisällä. Silloin johtajatkin joutuvat itkemään, Matti muistuttaa. Millä tapaa sielunvihollisen juonet voidaan siten välttää?

– Tärkeää on kiinteä yhteydenpito, paljon vuorovaikutusta ihmisten välillä. Meidän täytyy puhua toistemme kanssa asioista, Matti neuvoo.

– Johtavilla työntekijöillä ja heitä valittaessa täytyy olla mukana yliluonnollista viisautta, Jumalan johdatusta.

Tuleva piispa näkee hänen kaitsestavastuulleen annettavan pappien joukon lahjakkaina työntekijöinä, joista jokainen on jonkinlainen ”lähdeihminen”, siis sellainen, joka haluaa viipyä Jumalan sanan läheteellä ja ammentaa siitä seurakunnalleenkin vettä.

Piispanvihkimykseen valmistautu-

va Matti toivoo seurakuntalaisilta kahta rukousta. Ensinnäkin sitä, että hän aina muistaisi kysyä Jumalan tahtoa ja johdatusta, sekä saisi kykyä ja malttia myös seurata sitä. Toiseksi hengellisiä, henkisiä ja fyysisiä voimia, että hän jaksaisi juosta juoksunsa loppuun.

– Kyllä tämä kutsu minulle yllätyksenä on tullut, niin kuin suuri osa elämäni asioista, Matti tuumii.

– Minä olin toinen meidän kylätämme ylioppilaaksi kirjoittanut nuori. Ei kukaan osannut ajatella, että jonain päivänä olisi teologian tohtori tai piispa!

– En ole elämässäni hakenut kuin kerran työpaikkaa – lukiopoikana tukinuittoon. Muutoin kaikkiin tehtäviin minut on pyydetty. Olen lähtöisin vaatimattomista oloista, ja siinä piilee siunaus. Saa enemmän kokea Jumalan yllätyksiä!

Eteläisessä Hämeessä, Hausjärven kunnan Ryttylän kylässä talvipäivä on kääntynyt talvi-illaksi. Imppu on lähtenyt hakemaan Iinaa ratsastamasta. Keittiön pöydän ääressä tuleva kaitseija ja kaitsettava juovat kahviaan. ”Sellainen asia vielä tuli mieleeni, josta halusin puhua kansasi...”, ”mitä sää oot mieltä siitä, jos...”, ”Oletko koskaan lukenut, suosittelen...”

Tällaistakin se kaitseminen kai sitten on.

PAASTON AIKA - MUTTA MIKSI?

✍ ESKO MURTO

Tuhkakeskiviikosta alkaa kirkkovuodessa paaston aika. Paastoamisesta ei Raamatussa ole yleispätevää käskyä eikä kieltoa, mutta merkityksellisesti asiasta ei kuitenkaan ole kyse. Kristus antoi opetuslapsilleen ohjeita paastoa varten sanoen: ”kun paastoatte...” (Matt. 6:16) - paastaminen tässä oletetaan osaksi normaalia kristillistä elämää. Opetuslasten epäonnistuttua riivaajahengen karkottamisessa, Jeesus opasti heitä sanoen: ”tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla.” (Matt. 17:21) Paavali mainitsee paaston – monien muiden joukossa – asiana, jossa apostolit ”osoittautuvat Jumalan palvelijoiksi” (2. Kor 6:5; myös 11:27). Apostolien teot kertoo, kuinka tärkeissä valinnoissa kristityt ”paastosivat ja rukoilivat” (Ap.t. 13:3; 14:23).

PAASTON KAUTTA

OPETELLAAN SANOMAAN ”EI”

Raamatun teksteistä piirretty kuva paastosta luonnollisena osana kristityn elämää. Siihen ei juuri erikseen käsketä, mutta se putkahtelee esiin siellä täällä sivulauseissa kristillisen hartauden muotona. Kuitenkin hyvin harva luterilainen enää paastoa. Miksi on näin – ja voisiko meillä tässä asiassa olla jotain opittavaa menneiden polvien uskovilta?

Paasto ymmärretään aivan väärin, jos se ajatellaan Jumalan edessä ansiolliseksi teoksi, jonka kautta ihminen otetaan armon alle. Paaston päämääränä ei olekaan syntien anteeksisaaminen, vaan ”lihan kurittaminen”. Mitä se sitten on?

Raamattu ei ole luomiskielteinen, ruumiillisuutta halveksiva tai aistiiloja vastustava. Silti Uuden testamentin opetuksessa on selvästi mukana myös ajatus siitä, että jokaista

ruumiin halua ei tarvitse eikä ehkä edes saa toteuttaa. Kristityn tulee olla oman ruumiinsa herra, ei sen palvelija.

Paavali summaa paastoamisen idean sanoissaan korinttilaisille: ”Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.” (1. Kor. 9: 26–27)

Paastotessaan kristitty harjoittelee sanomaan ”ei” mukaville, miellyttävälle asioille, jotta hän oppisi myös sanomaan ”ei” silloin, kun halut houkuttelevat eroon Jumalasta ja syntiin. Fil. 3:19 puhuu ihmisistä, joille ”vatsa on heidän jumalansa”. Kyse ei ole suinkaan pelkästä ruoasta, vaan laajemmasta asiasta: ihmisen nautintojen korottamisesta elämää hallitsevaksi seikaksi, jopa sen keskipisteeksi. Paaston kautta kristitty oppii muistamaan, että hänen oma mukavuutensa ei ole elämän tärkein asia.

Luterilaiset tunnustuskirjat – väärinkäytökset torjuessaankin - säilyttävät positiivisen suhtautumisen oikeanlaiseen paastoon. Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa Philipp Melanchthon toteaa, että varsinaista ”lihan kuolettamista” on pyhän ristin kantaminen eli Kristuksen nimen tähden osaksemme tulleiden vaikeuksien kestäminen. Kuitenkin: ”Sen kuolettamisen ohella, mikä tapahtuu ristiä kantamalla, on välttämätön myös vapaaehtoinen harjoituksen muoto. - - - Tällaisiin harjoituksiin on ryhdyttävä, ei tosin siitä syystä, että ne olisivat vanhurskauttavia jumalanpalveluksen muotoja, vaan jotta ne pitäisivät lihaa kurissa, niin ettei yltykkylläisyys saisi meitä herpoamaan ja tekisi meitä suruttomiksi ja veltoiksi. Siitäähän

syystä ihmiset antautuvat lihan himojen valtaan, niitä noudattamaan.”

PAASTON AIKA ON JUMALAN SANAN TUTKIMISEN AIKAA

Jumalanpalveluksessa paaston aika merkitsee joitain muutoksia. Helppoimmin huomaa värimaailman: liturgisten värien paletissa violetti merkitsee katumuksen ja parannuksen väriä. Paaston viettäminen ei kirkkovuoden osana ole itsetar koituksellinen asia, vaan se liittyy koittavaan suureen juhlaan. Joulua edeltää adventtipaasto ja pääsiäistä pitempi paastonaika, ja näiden kautta luodaan eroa juhlan ja arjen välille. Paaston aikana kristityt kutsutaan itsetutkiskeluun, jotta he voisivat sitä suuremmin iloita pian koittavasta pääsiäisen ilojuhlasta.

Liturgiasta jätetään pois joitain osia, mutta tarkoituksena ei ole, että paastonajan messu olisi automaattisesti jotain vähemmän kuin normaali jumalanpalvelus. Paastonaikana voidaan käyttää enemmän aikaa synnintunnustukseen, rukoukseen, psalmeihin tai muuhun sellaiseen. Seurakunnan esirukouksena käytetään usein vanhoja kirkkorukouksia, trishagionia tai litaniana.

Jumalanpalveluksen ulkopuolella paaston tulisi olla aikaa, jolloin erityisesti harjoitetaan rukousta ja sanan tutkimista. Paastoon sopii erityisen hyvin omalle pastorille tai muulle luotettavalle sielunhoitajalle ripittäytyminen – vaikkei sellaista tapaa ehkä muuten itsellä olisikaan. Jumalan mielen mukaista paastoa on myös lähimmäisten auttaminen, rahan ja ajan uhraaminen ja esirukous.

Mitä jos tänä vuonna paastoaisit?

MITEN LUTHER-SÄÄTIÖN TYÖ SYNTYY JA LEVIÄÄ?

✍️ PETRI HILTUNEN

Jeesus sanoo: “Jos joku teistä aikoo rakentaa tornin, niin kai hän ensin istuutuu arvioimaan kustannuksia nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa sen valmiiksi. Muuten voi käydä niin, että hän laskee perustuksen mutta joutuu jättämään työn kesken” (Luuk. 14:28-29)

Olemme Luther-säätiössä opetelleet, mitä uuden rakentaminen merkitsee. Itsekin olen saanut sitä opetella kantapään kautta. Jotta tällaista kantapääkoulua tarvittaisiin jatkossa mahdollisimman vähän, haluan jakaa joitakin kokemuksen sanelemia löytöjä.

1 On helppoa arvostella Suomen ev.-lut. kirkkoa ja löytää siitä epäkohtia. Joskus tämä johtaa kuitenkin hyödyttömään päivitelyyn ja omavanhurskauteen. Ei riitä, että vastustamme homovihkimisiä, vastustamme naispappeutta, vastustamme sitä sun tätä. On myös lausuttava yhdessä, mitä me kannatamme. Mikä on se positiivinen, joka meitä yhdistää?

2 Olisi hienoa lähteä liikkeelle mahdollisimman laajalla rintamalla. Lähtökohtana ei kuitenkaan voi olla määrän, vaan laadun tavoittelu. On rakennettava Raamatun opin varaan, ei järjestöjen tai ihmisten varaan. Pieni alku on parempi kuin suuri loppu.

3 Olisi houkuttelevaa ajatella, että yhteiseksi perustaksi riittää yksinkertaisesti usko Jeesukseen. Kirkkohistoria kuitenkin osoittaa, että on pystyttävä yhdessä lausumaan enemmän. Erottaviksi tekijöiksi saattavat tulla ne asiat, joiden kautta Jeesuksen ajatellaan toimivan. Näitä asioita ovat Jumalan sana, kaste, ehtoollinen, rippi, paimenvirka, seurakunta. Jos ei näistä asioista löydy yhteisymmärrystä, on

turha alkaa rakentaa yhdessä. Siitäkin on kirkkohistoriassa valitettavia esimerkkejä.

4 Yhteisen rakentamisen perusta voi meille olla vain Raamattu ja Luterilaiset tunnustuskirjat. Tämä onkin sitten jo rajaava asia. Kaikki eivät ole valmiita allekirjoittamaan tunnustuskirjojen opetusta esim. kasteesta, ehtoollisesta tai seurakunnasta. Nämä asiat on puhuttava auki. Monioppinen yhteisö tai seurakunta on mahdottomuus.

5 Täytyy myös vakavasti kysyä, onko ollenkaan tarvetta uuden rakentamiseen? Sopeudumeko esim. naispappeuteen? Siestämmekö välillä huonoja saarnoja? Kestämmekö kirkon jumalattomat päätökset? Jos riittää, että on järjestön kirkkopyhä paikallisessa kirkossa kerran vuodessa, ei muutokseen ole aihetta.

6 Jos todella on tarvetta uuden rakentamiseen, silloin puhutaan vaihtoehdosta paikallisseurakunnalle. Ovatko ihmiset valmiita lähtemään tällaiseen rakentamiseen mukaan? Vai riittääkö sinnittely ja siilipuolustus nykyisten rakenteiden sisällä?

7 Olennaisessa asemassa on nyt juuri jumalanpalvelus, seurakunnan päätapahtuma. Sielunvihollinen haluaisi tuhota ja tärvellä juuri tämän Jumalan silmäterän, sen paikan, jossa Kristus antaa meille itsensä sanassa ja ehtoollisessa.

8 Siksi on mielestäni pakko alkaa rakentaa uutta, ja rakentaa nimenomaan kirkon omista hengellisistä lähtökohdista käsin. Me emme voi tyytyä lymyilemään jossain seurakuntien liepeillä, vaan meillä on oikeus olla Kristuksen kirkon ytimessä. Silloin on lähdeittä rakentamaan sanasta, sakramenteista, ripistä, virasta, tunnustuksesta ja

rukouksesta ja ristin kantamisesta käsin - nämä seitsemän kirkon tunto-merkkiä Luther mainitsee. Vain näiden varassa voi kestävä ja pysyvää uutta uskonelämää syntyä.

9 Yhä useampi luterilainen uskova on eronnut ja eroaa kirkosta. Siksi uuden rakenteen tulisi palvella sekä kirkon jäseniä, että kirkosta eronneita. Sitä tärkeämpään asemaan nousee tällöin yhteinen usko ja tunnustus.

10 Yhteisö ei voi olla pelkkä lampaiden yhteenliittymä. Siinä täytyy olla Kristuksen lähettämä ja valtuuttama paimen, pastori. Paimen ja lauma ovat läheisessä vuorovaikutuksessa keskenään. Tätä jokainen kristitty tarvitsee, mutta aika harvoin se toteutuu kansankirkossa.

11 Luther-säätiötä syytetään usein pappiskeskisyydestä. Mutta menkääpä kysymään keneltä tahansa seurakuntalaiselta meidän yhteisössämme! He voisivat kertoa siitä keskeisestä asemasta, joka maallikoilla on meidän yhteisössämme. Kun palkattuja työntekijöitä ei juuri ole, on seurakuntalaisten pakko kantaa vastuu.

12 Yhteisön tulee kuulua johonkin laajempaan hengelliseen yhteyteen. Suomessakin mennään kohti lähetyshiippakuntaa, jossa jumalanpalvelusyhteisöt liittyvät valtakunnallisesti yhteen ja niillä on oma kaitsija, piispa. Luther-säätiö painuu taka-alalle ja varsinaiseksi toimijaksi nousee tuo hiippakunta pappeineen ja maallikoineen - ja viime kädessä Kristus Pyhän Hengensä kautta.

LÄHETYSKENTTÄ KESKELLÄMME

✍️ JANNE KOSKELA JA 📷 JANNE KOSKELA
JANNE AITTA

Kannat vakavasti sairastuneen lapsesi lääkäriasemalle vain saadaksesi kuulla, että häntä ei siellä haluta hoitaa. Kotisi ruokapöydässä on tyhjä paikka siinä, mistä veljesi vietiin vankilaan tunteuttomien perusteiden epämääräiseksi ajaksi. Sunnuntaisin kokoonnutte kotiisi jumalanpalvelukseen, mutta joudutte pelkäämään viranomaisien yllätysiskua. Sinun ystäviäsi ja sukulaisiasi on kadonnut ja toisia pahoinpidelty, kidutettu ja silvottu. Käytännön pakosta olet oppinut elämään ainaisen pelon ja nälän kanssa. Asut omassa maassasi, mutta sinulla ei ole oikeutta viljellä sitä. Koulussa lapsillesi opetetaan vierasta kieltä ja uskontoa.

Tällaista todellisuutta ei suomalaisen kristittyä koskaan tule kohtaamaan? Väärin! Oulun Timoteusyhteisöön on parin vuoden kuluessa johdettu joukko kaakkois- aasialaiseen Jarai-kansaan kuuluvia ihmisiä. Kaikki edellä kuvattu on kuultu seurakuntamme iloisesti hymyileviltä mutta kovia kokeneilta jäseniltä. Keitä he ovat?

EVANKELIUMI LEVIÄÄ VUORISTOSSA

Jarai-kansa kuuluu nykyisen Vietnamin keskiylängön alkuperäiskansoihin, joita kutsutaan ”vuoristolaisiksi” (ransk. montagnards). Vuoristolaisia lasketaan olevan noin miljoona, ja Jarai on niistä suurin etninen ryhmä (n. 320000). Osa jaraista asuu myös Kamputsean puolella rajaa.

Perinteisesti Jarait asuttavat pieniä kyliä, joiden elinkeinona on maanviljely. Vuoriseudulla pellot pengetään rinteisiin. Metsästyksellä hankitaan lisäravintoa ja -tuloa. Talot rakennetaan paalujen varaan, ja yhdessä kylätalossa elää monta perhettä saman katon alla.

Vuoristolaiset ovat alunperin uskonnoltaan animisteja (luonnonuskonto), mutta merkittävä osa on kääntynyt kristityiksi 1800-luvun ranskalaisen katolisen lähetystyön ja varsinkin 1930-luvun amerikkalaisen protestanttisen lähetystyön tuloksena. Kristittyjen määrä on kasvanut edelleen viime vuosina. Uusi Testamentti on käännetty Jarai-kielille 1970-luvulla.

SODAN JALOISSA

Viimeisten yli sadan vuoden aikana vuoristolaisten elämä on muuttunut traagisesti. Alun perin omalla maallaan keski-ylängöllä asuneet kansat ovat joutuneet ulkopuolisten hallitusten toiminnan seurauksena syrjityn ja vainotun vähemmistön asemaan, sodan jalkoihin ja pakemaan omalta maaltaan. Kaksi veristä sotaa pohjoisen ja eteläisen Vietnamin välillä (Ranskan Indokiinan sota 1946-54 sekä Vietnamin sota 1959-75) repivät aluetta liki kolmen vuosikymmenen ajan. Jälkimmäisen sodan aikana suuri osa USAn pommituksista ja monet raivokkaimmat taistelut käytiin juuri Keskiylängön alueella. USA julisti monet Keskiylängön osat vapaan pommituksen ja kemiallisten myrkkujen kylvämisen alueiksi. Oman alueensa autonomiasta haaveilevia vuoristolaisia värvättiin suurin lupauksin Ranskan ja USA:n joukkoihin etulinjaan.

Sodan päättyessä 1975 pohjoinen ja etelä yhdistyivät yhdeksi kommunistiseksi Vietnamin Sosialistiseksi tasavallaksi, jossa muodossa se on vielä nykyäänkin. Vuoristolaiset olivat toivoneet, että amerikkalaiset

” Nämä kristityt ovat kotimaassaan vainottuja, todella raskaita asioita kokeneita ihmisiä.

auttaisivat heitä saamaan sodassa takaisin autonomisen valtionsa, rauhan ja vapauden, mutta he joutuivatkin kommunistien vallan alle.

Sodan loppuminen ei tuonut vuoristolaisille rauhaa. Kommunistinen hallitus syytti heitä pettureiksi ja Yhdysvaltojen vakoojiksi. Edelleen vuoristolaiset elävät omassa maassaan syrjittynä vähemmistönä. Köyhyys ja lukutaidottomuus on Vietnamissa pahimmillaan juuri vuoristolaisten keskuudessa. Yhdenmukaistamispolitiikkaan kuuluu, että kouluissa opetetaan pelkästään valtaväestön kieltä. Oma äidinkieli pitää opetella kotona ja seurakunnassa.

Vietnamin hallitus vainoaa vuoristolaisia monesta syystä: Vuoristolaiset taistelivat Pohjois-Vietnamin kommunisteja vastaan sekä Ranskan että Yhdysvaltojen rinnalla. He myös protestoivat hallitusta vastaan, koska heiltä on viety maat ja tasavertainen oikeus elämiseen. Lisäksi suuri osa heistä on kristittyjä, valtion silmissä vaarallisen uskonnon seuraajia. Viranomaisten toimet kohdistuvat erityisesti kristittyihin ja suurin osa Keskiylängön kristityistä kokoontuu kotikirkkoissa.

TAISTELU JATKUU

Vuoristolaisten tilanne tiukkeni 2000-luvun edetessä niin, että kokoontuminen on kokonaan kiellettyä muiden kuin valtion hyväksymien ja valvomien kirkkokuntien puitteissa. Kotikirkot eivät kuulu näihin kirkkokuntiin ja siksi jumalanpalveluksia saatetaan viettää kodeissa myös öisin, salassa poliiseilta.

Viranomaiset saattavat järjestää sunnuntai-aamuisin tilaisuuksia, joissa kristittyjä pakotetaan luopumaan uskostaan ja tunnustamaan

uskollisuutta edesmenneelle kommunistijohtaja Ho Chi Minhille. Sadat ihmiset pakoilevat poliiseja metsissä ja esimerkiksi maakuopissa talojen alla. Kristittyjä ja vastarintaliikkeissä toimineita aktivisteja vangitaan, kidutetaan, surmataan ja heitä ”katoaa” ilman että heistä kuullaan mitään sen koommin.

Suomeen Jarait ovat tulleet vainoja pakoon Kamputseassa toimivan YK:n pakolaisleirin kautta v:sta 2005 alkaen. Oulussa heitä on n. 70 henkeä, Ruukissa hieman enemmän.

Nämä kristityt ovat kotimaassaan vainottuja, todella raskaita asioita kokeneita ihmisiä, joista jokaisen lähipiirissä on murhattuja, kidutettuja ja vangittuja ihmisiä. Huoli sukulaisista kotimaassa painaa jatkuvasti, viha ja katkeruus kärsityistä vääryyksistä rasittaa, eikä Suomen kielen ja suomalaisen sosiaaliturvan lomakeviidakossakaan ole aina helppoa suunnistaa. Ystäviä siis tarvitaan!

ERÄÄN PERHEEN TARINA

Chung Rolan, 34, on alun perin kotoisin Kamputsean puolelta rajaa, mutta hänen perheensä asettui jo Chungin lapsuudessa Vietnamiin maata viljelemään. Chung toimi kotiseudullaan evankelistana, kiertäen kodeissa ja kylissä opettamassa Raamatun kertomuksia ja kristillisiä lauluja. Kun ihmiset kaipasivat elämänohjeita, Chung etsi Raamatusta heille vastauksia.

Chung vangittiin v.1997, hänen omien sanojensa mukaan 20 vuodeksi (vankeuden pituudesta ei voi tietää varmasti tuomion alkaessa). Parin kuukauden kuluttua hän kuitenkin onnistui pakenemaan yöllä, kaivamalla sellinsä seinään reiän vyönsoljella, jota poliisit eivät olleet

huomanneet ottaa pois. Alkoi jatkuva pakoilu. Välillä Chung saattoi asua kotonaan Hue-vaimon luona, välillä hän joutui viettämään päivänsä piilossa viidakoissa. Vuonna 2001 Chung pakeni perheineen Kamputsean puolelle. Sielläkin hän eli ”metsässä”, sateensuojana toimineen muovin ja riippumaton turvin, vieraili Jarai-kylissä ja opetti Raamattua. Kristityt ystävät ja lähetyssearnaajat auttoivat pysymään hengissä. Vaimo ja lapset asuivat Chungin isän kodissa.

Vuonna 2004 Chungin pääsi lopulta perheineen YK:n pakolaisleiriin Ratanakiriin, ja 2005 perhe lähetettiin täysin outoon ja tuntemattomaan maahan, Suomeen. Lähtötunnelmia voit käydä lukemassa YK:n pakolaisohjelman artikkelista, www.unhcr.org/4282116d2.html. Chungin ensivaikutelmia Suomesta voi lukea artikkelista: www.unhcr.org/44f6f99b2.html

Perhe sai kodin ja löysi seurakuntayhteyden Oulun Kaukovainiolta. Kappelijumalanpalvelusten kesätauon alkaessa perhe löysi tiensä lähellä kokoontuvaan Timoteus-yhteisöön. Hiljalleen olemme tutustuneet ja ystäväystyneet, ja parin vuoden kuluessa Chugin ja Huen maanmiehiä on iloksemme alkanut näkyä lisää messuissa. Heidän kodissaan sunnuntaisin kokoontunut Jaraijoukko on näin päässyt mukaan seurakunnan elämään. Niille, jotka eivät kotimaassaan vielä ehtineet tai uskaltaneet kasteelle, on järjestetty kastekoulua. Kymmenen Chungin ystävää on tähän mennessä kastettu Timoteus-yhteisön messussa, ja kastekoululle on tarvetta edelleen. Keskellemme on aivan yllättäen avautunut kansainvälinen työkenttä, jonka keskellä voimme vain ihmetellä, mitä tapahtuu, kun Herra avaa ovia, johtaa ja yhdistää ihmisiä!

KRISTINUSKOA ILMAN KIRKKOVAI KIRKKO ILMAN KRISTINUSKOA?

✠ FREDRIK SIDENVALL
KAÄNNÖS: SATU SAVOLAINEN

Kun kristityt ja seurakunnat nykytilanteessa etsivät tietä eteenpäin, sitä reunustaa oja molemmin puolin: toisaalla kristinusko ilman kirkkoa, toisaalla kirkko ilman kristinuskoa. Kristinusko ilman kirkkoa tarkoittaa, että yksittäinen kristitty etsii tietä kiinnittymättä kirkkoon, joka kokoaa kristityt ja seurakunnat yhteiseen tunnustukseen ja oppiin. Kirkko myös määrittää järjestyksellään, miten näitä on pidettävä voimassa, ja kuinka apostolinen virka on välitettävä ja hoidettava kaitsennan alaisena.

On kyse kristinuskosta ilman kirkkoa, kun eletään luopuneessa kirkossa muukalaisen tavoin ilman yhteyttä johonkin sen seurakunnista. Kotihartaudet, rukous- ja lähetyspiirit sekä kokoontumiset rukoushuoneissa voivat olla suureksi siunaukseksi. Mutta ilman ulkoista järjestystä, joka edistää Jumalan sanaa keskuudessamme ja mahdollistaa pääsyn oikein hoidettujen sakramenttien äärelle päädytään lopulta kristinuskoon ilman kirkkoa. Matteuksen 16. luvusta ja 1. Korinttilaiskirjeen 3. ja 4. luvusta käy selvästi ilmi, että Kristus perusti Kirkon ja tahtoo, että hänen opetuslapsensa elävät yhteydessä häneen sen kautta hänen Henkensä kantamina ja johdattamina. Ajan kuluessa kristinusko ilman kirkkoa muuttuu voimattomaksi, yksittäisten ihmisten omavaltaisesti muokkaamaksi ja lahkoutuneeksi.

Toisen ojan - kirkon ilman kristinuskoa - ei pitäisi houkutella ketään. Ihminen pääsee käsiksi kaikkeen siihen mitä Jumala rakentaa maan päälle, myös ulkoiseen kirkkoon. Ihmisellä on valta anastaa kaikki ulkoiset muodot, joilla on ollut suuri siunaus apostolien päivistä asti. Näitä ovat apostolinen paimen-

piispanvirka, sakramenttien hoitaminen ja saarna. Ihmiset voivat siis tarjota toimintaa, joka suurelta osin näyttää ja kuulostaa tavanomaiselta kirkkokristillisyydeltä, mutta paljastuu lopulta joksikin, missä ihmisen on siirtänyt itselleen Jumalalle kuuluvaa. Saatamme saada kirkon ilman todellista kristinuskoa. Näin tapahtuu, jos Jumalan sana on koriste eikä se, joka vallitsee ja vaikuttaa seurakunnassa sekä muotoilee seurakunnan tunnustuksen.

” Saatamme saada kirkon ilman todellista kristinuskoa. Näin tapahtuu, jos Jumalan sana on koriste.

Luther on opettanut meille, että minne Jumala rakentaa kirkon, sinne Perkele nopeasti pystyttää kappelin, joka voi näyttää hyvin samantyyppiseltä. Kirkosta ilman kristinuskoa ei voi varoittaa liikaa. Se kuuluu hyödyttömimpiin asioihin joita maa päällään kantaa ja voi eksyttää kristityt niin että lopputuloksena on kristittyjä, jotka eivät usko. Rakastamme Ruotsin kirkko, joka on ollut niin suureksi siunaukseksi ja on sitä yhä yksittäisissä seurakunnissa, ajautuu nyt askel askeleelta olemaan kirkko ilman kristinuskoa.

Mitä kristityn sitten tulisi tehdä? Tulisiko erota Ruotsin kirkosta vai pysyä hyvällä omallatunnolla jäsenenä? Kysymykseen ei ole helppo vastata. Yksi asia on kuitenkin selkeä. Jeesus laski perustuksen kirkolle ja Pyhä Henki tekee työtään sen puolesta. Uskontunnustuksessa lausomme: ”uskomme yhden, pyhän, yhteisen ja apostolisen kirkon”. Mitä johtopäätöksiä tästä voi tehdä?

1. Ei tule erota Ruotsin kirkosta, ellei jo kuulu tai ole liittymässä muuhun kirkolliseen yhteyteen.

2. Jos tilanne on niin suotuisa, että joku asuu tai työskentelee sellaisessa Ruotsin kirkon seurakunnassa, jossa Jumalan sana saa vielä vallita, on tietysti oltava hyvin kiitollinen ja vaalittava sitä mitä on. Samalla tällaisten seurakuntien tulisi pappien ja kirkkoneuvoston kautta tehdä selväksi ulospäin, että ne ottavat etäisyyttä erilaisiin vääriin oppeihin, joista Ruotsin kirkon kansallinen johto päättää ja joita kaikki piispat muutamaa lukuun ottamatta näyttävät tukevan.

3. Jos joku kuuluu kirkkoon, joka eri tavoin osoittaa haluaan olla kirkko ilman kristinuskoa, on jäsenenä pysymisen edellytyksenä liittymisen johonkin tunnustukselliseen kirkolliseen yhteyteen, esimerkiksi jumalanpalvelusyhteisöön. Siellä tulee mahdolliseksi Jumalan sanan totuuden tunnustaminen Jumalan ja ihmisten edessä. Ruotsin kirkkoa voi halutessaan pitää yhteiskunnallisena toimintona ja osana kansallista perintöämme, jonka yhteydessä voi pysyä osallisena historiallisista kirkkorakennuksista ja hautausmaista. Jäsenyys Ruotsin kirkossa antaa myös mahdollisuuden vaikuttaa, kun Jumala antaa ajan, jolloin hänen sanaansa kuunnellaan.

4. Kun paetaan kirkosta, jolla ei ole kristinuskoa, on varottava rakentamasta kristinuskoa ilman kirkkoa. Kasteensa kautta kristityt ovat kutsuttuja olemaan eläviä kiviä hengellisessä temppelissä, joka on Kristuksen Kirkko kaikessa täyteydessään ja puhtauudessaan.

Kyrka och Folk Nr 47, 2009

Heinola

Sunnuntaina klo 15 Pääsinnien rukoushuone Jousantie 28.3.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Annankatu 7

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Tykistötie 13

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17 Satamakatu 5
14.2., 28.2., 14.3.

Imatra

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella
28.2. klo 12, 28.3. klo 12, 14.2. klo 15, 14.3. klo 15

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Tikkamäentie 8
14.2., 21.2., 7.3., 14.3., 21.3.

Jyväskylä

Sunnuntaisin klo 17 Ilmarisenkatu 18
14.2., 28.2., 14.3., 28.3.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinämöisenkatu 13

Kerava

Sunnuntaisin klo 17 Lapilantie 19
14.2., 14.3.

Kitee

Maanantaisin klo 18 Valamontie 4
22.2., 28.2., 14.3.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17 Pitkäsillankatu 17 b
21.2., 28.2., 14.3.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Väinöläntie 21

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Saastamoisenkatu 10

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10 Uudenmaankatu 14
21.2., 7.3., 21.3.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17 Rouhialankatu 2

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30 Tuulimyllynkatu 18

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Rovaniemi

Korkalonkatu 2 Sunnuntaisin klo 11
21.2., 7.3., 21.3., 28.3.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Kauppaneliö 13 as 3

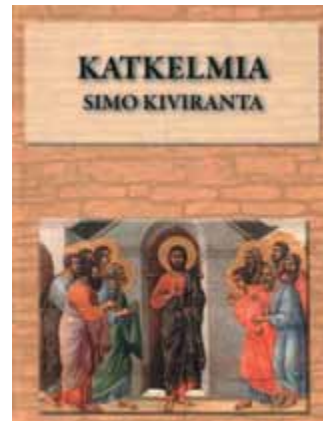
Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11 Ilomäentie 5

TILAA KIRJAUUTUDET!

**Tuntomerkkien
kirkko**
15 EUR
221s.

Katkelmia
– Simo Kiviranta
**Haastatteluista
koonnut Helena
Simons**
320 s.
25 EUR

Tilaukset: Eeva Pitkäranta 050-5225855, tiedotus@luthersaatio.fi

Pyhäkön Lamppu

Päätöimittäjä: Juhana Pohjola
Toimitussihteeri: Esko Murto
Tilaukset: 050-5225855
eeva.pitkaranta@luthersaatio.fi

Taitto: Knowman Oy
Paino: Myllypaino Oy
ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

JUMALAN SANAN PERÄSSÄ

✍️ HANNU MIKKONEN 📷 HANNU MIKKONEN

Ei ole epätavallista, että Luther-säätiön jumalanpalveluksissa tapaa ihmisiä, jotka ottavat Jumalan Sanan vakavasti ja haluavat sen kuuloon. Mutta Kylösen pariskunta pääsi kyllä yllättämään: he muuttivat Kuhmosta Kajaaniin, koska jälkimmäisessä oli Luther-säätiön jumalanpalvelusyhteisö, edellisessä asuinpaikassa ei.

– Olemme molemmat kokeneet aika voimakkaan uskoontulon. Voittoa tuli pari vuotta aiemmin uskoon kuin minä, Inkeri kertoo.

– Oli todella hankalaa silloin, kun toinen oli uskossa ja toinen ei. Kun Voitto pyysi esimerkiksi ojentamaan hänelle Raamatun, niin sekin oli jo vaikeaa, muistelee Inkeri, joka on toiminut toistakymmentä vuotta Voiton omaishoitajana.

– Minut on diagnosoitu monisairaaiksi. Sairastuin jo alle kolmekymppisenä siten, etten voinut olla enää työelämässä, Voitto kuvaa.

SEURAKUNTA LÖYTYI

NETIN KAUTTA

Voitto on istunut halvauksenomaisen lihasheikkouden takia pyörätuolissa yli kymmenen vuotta. Ennen kuntoutumistaan, hän oli ”aivan pentin pohjalla.

– Uskonasiat olivat tulleet sitä ennen tutuiksi, mutta kiertelin kaikenlaisissa tilaisuuksissa. Sairaus lopetti sen. Nyt olemme olleet Filippus-yhteisön jäseniä Kajaanisissa puolitoista vuotta. Minä olen myös hallituksessa, kertoo Voitto.

Kyllöset löysivät Luther-säätiön yhteyteen muutamia vuosia sitten. Tämä tapahtui internet-saarnojen kautta.

– Heti kolahti, Voitto iloitsee.

Ennen sitä F.G. Hedbergin opetus ja evankelisen liikkeen painotukset olivat tulleet tutuiksi. Näin

löytyi myös armon evankeliumi Kristuksesta, joka vapautti omasta yrittämisestä.

– Olin väsynyt omaan yrittämiseen ja epäonnistumisiin, mitä erilaisissa hengellisissä tilaisuuksissa pyöriminen toi tullessaan, Voitto kertoo.

– Tutustuttuani tunnustukselliseen luterilaisuuteen, myös Luther-säätiö tuli jotain kautta tutuksi.

– Meillä oli Kuhmossa asuessamme joka päivä tiettyyn aikaan iltahartaus, jolloin kuunneltiin netistä Luther-säätiön saarnoja. Paikalla oli jopa kymmenen henkilöä, kun naapurit ja ystävät tiesivät kellonajat, milloin saarnaa kuunnellaan. Se joukko ei ole ainakaan vielä löytä-

nyt tietään Filippus-yhteisöön, mutta ehkä sekin päivä koittaa!

– Muutimme Kajaaniin kahdesta syystä: täällä oli Filippus-yhteisö ja kolme viidestä tyttärestämme asuvat täällä. Meillähän on myös kahdeksan lastenlasta, sanovat Inkeri ja Voitto ylpeänä.

– Kotiseurakunta, säännöllinen jumalanpalvelus ja oman pastorin saaminen ovat olleet suuria asioita. On ollut ilo huomata, että seurakuntalaiset ovat täälläkin itsessään tavalisia, syntisiä ja vajavaisia ihmisiä, mutta täydellisiä pyhiä Jeesuksessa Kristuksessa!